

(Lovforslaget, som vedtaget i Folkethinget, findes i Tillæg A. Sp. 2609—10, dets 3die Behandling sammesteds med det nævnte Thing, Tidende Sp. 5067—69.)

Effel. Det var den 5te November s. A., at der ved det private Traktatvæsen det andet Thing blev indbragt et Lovforslag, der sigtede til Forandringen i Forordningen af 15de Juni 1792 § 1, og det er Resultatet af de Forhandlinger, der i Folkethinget have fundet Sted angaaende samme, som er foreliggende i det nærværende Lovforslag, der indkom her til den 20de Februar s. A. og idag er til 1ste Behandling her. Det vil ikke kunne negtes, at det ligesom for den Afslutning som vi forhaabentlig have til at see i denne Samling, sluttet af den nærmeste Fremtid, som er en overordentlig kort Tid, det saaledes er lænnet dette Thing til at drøfte det Forslag, der har sin Vigtighed, ikke alene fordi det berører Contractsfriheden — her skal jeg strax indrømme, at alle Alt hvad der kan siges til Fordeel for at opretholde Contractsfriheden i dens almindelige og fulde Udstrækning, er anvendeligt og paa disse Forhold, men især fordi det berører Contractsforhold, der have en overordentlig stor Betydning, haade for Ciere og Børgere af saadan Jord, der er behestet med Festevang. Tidstifter, der er os levnet til Sagens Behandling, bliver saameget kortere, naar man sees hen til, at det andet Thing har brugt fulde 3 1/2 Maaned, for at producere det, der her foreligger. Lovforslaget indeholder to væsentlige Bestemmelser, som allerede ere blyne fremsatte af den ærede Indenrigsminister ved Sagens 1ste Behandling i det andet Thing. Den ene indeholdes i dets § 1, og den gaaer ud paa at ophæve den Tilladelse, der indeholdes i Fdn. af 15de Juni 1792 § 11, til at bortforpagte Gaarde paa to eller flere Personers Levetid. Dette er den Form af Contractsforhold, som jeg ikke troer har nogen stor Tilstrækning for Nogen, og som ikke er anvendt i nogen stor Udstrækning. Jeg troer derfor heller ikke, at der kan gjøres nogen væsentlig Indvending imod, at denne Bestemmelse nu ophæves. Der som man henviirte denne Form af Contractsforhold i stor Udstrækning,

saar troer jeg, at Følgen deraf vilde blive, at man, paa Grund af den Eghed, som dette Forhold i en væsentlig Henseende har med de almindelige Festeforhold, ved Lovmaatte gjøre den Bestemmelse, der indeholdes i §§ 5 og 6 af Loven af 19de Februar 1861, anvendelig ogsaa paa dette Forhold. Men saa skil man i Bifælgeligheden to Contractsforhold, der have saamegen Eghed med hinanden, at der ikke er nogen Anledning til at opretholde den ene af dem. Den anden væsentlige Bestemmelse indeholdes i Lovforslagets § 2, og den gaaer ud paa at forbyde, at der af Jorddrothen her efter maas modtages eller betinges nogen anden Betaling eller Udseende den aarlige Forpagtningssagift. Det har paa nogle Steder været Tilfældet, at man ved Bortforpagtninger paa 50 Aar i Henhold til Forordningen af 1792 har betinget sig foruden den aarlige Forpagtningssagift en Recognition paa gang for alle ved Forholdets Stiftelse. Man har imidlertid meent, at Betingelsen af en saadan Recognition ikke laar sig Forpagtningssforholdets Natur, og at noget Saadant ikke kan have været tilslaget ved Forordningen af 1792. Jeg skal ikke indlade mig paa en Undersøgelse af, hvorvidt dette er fuldkomment rigtig; jeg erkjender dog, at det er med nogen Berettigelse, at man har ønsket derover. Jeg troer heller ikke, at der fra Gudseienes Side er nogen væsentlig Grund til, at man sætte nogen meget stærk Modstand imod en Bestemmelse som den her foreslaaede, men jeg nærer derimod rigtig nok megen Tvivl om, at den vil være i de vordende Forpagteres Interesse. Det forekommer mig nemlig, at være klart, at mange Forpagtere med god Grund kunne ønske ved at erlægge en billig Recognition ved Forpagtningssforholdets Begyndelse at tilstille sig bedre og billigere Billaar for hele Forpagtningstiden. Men Resultatet af den Bestemmelse, som den foreslaaede vil jo blive, at de Jorddrotter, der hidtil have søgt Noget af Bedærlaget for Forpagtningen i en saadan Recognition, ville søge at faae Erstatning derfor i forhøiede Forpagtningssagifter. Jeg maa tilstaae, at det er min Overbeviisning, at hvis en saadan Lovbestemmelse bliver vedtagen, saa vil man, naar man efter nogen Tids Forløb